

2) навчити студентів виконувати певні операції щодо вирішення управлінських проблем у визначеній сфері, тобто володіти сучасними методами аналізу управлінської інформації та обґрунтування вибору оптимального управлінського рішення з декількох альтернатив;

3) надати можливість студентам отримати певні навички щодо вирішення конкретних управлінських проблем із використанням набутих знань та вмінь у тій сфері, яка окреслюється професійним спрямуванням навчання. Саме це є найбільш складним, враховуючи специфіку системи вищої освіти.

Вирішення перших двох завдань реалізується практично кожним викладачем при здійсненні особистого вибору форм та методів навчання. Що стосується реалізації третього завдання, то тут існує певна низка проблем. Обмежений доступ до діючих підприємств та відсутність практики при підготовці бакалаврів негативно відбивається на результатах навчання. Фактично студенти не мають навичок щодо вирішення управлінських проблем і прийняття обґрунтованих рішень у реальних умовах, а отримати їх при моделюванні реалій сучасності у кейсах та практичних ситуаціях досить складно.

Таким чином, без розвитку і вдосконалення самої технології навчання в межах освітнього закладу, без зміни стратегічної направленості ВНЗ з орієнтацією на інтереси усіх зацікавлених сторін, і в першу чергу, на попит бізнесових структур, не можливо вести мову про підготовку спеціалістів, котрі спроможні витримати конкуренцію на ринку праці.

В. В. Сироватко, аспірантка

ОСОБИСТИСНО ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ ЯК ПРОВІДНА ТЕХНОЛОГІЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ

Суттєві зміни, які відбулись за останні роки в соціально-економічному житті країни, привели до формування соціальних груп і прошарків із чітко вираженими освітніми потребами, що відрізняються між собою, причому значною мірою. Зрозуміло, що єдино правильним і продуктивним підходом до розбудови системи освіти країни в нинішніх умовах може бути лише особистісно орієнтована педагогіка, до якої так наполегливо й переконливо закликає нас міністр освіти і науки України В. Кремень.

Особистісно орієнтована освіта — це не тільки навчання та виховання, а також і навчання як особлива індивідуальна діяльність учня, процес, направлений на розширення можливостей вибору особистістю життєвого шляху, на саморозвиток особистості. Найважливішими функціями особистісно орієнтованого розвитку є особистісноутворююча функція та функція соціалізації. Для того, щоб індивід засвоював та перетворював соціальний досвід, швидко адаптувався до умов життя, що постійно змінюються, освіта та виховання мають закласти в ньому механізм рефлексії, збереження його індивідуальності.

Ознаками особистісно орієнтованого навчання є: зосередження на потребах учня; надання пріоритету індивідуальності, самоцінності учня; співпраця, співдружність, співтворчість між учнями та викладачами, удосконалення педагогічних відносин у бік їх відвертості, емпатії, духовно-морального єднання з учнями. Мета такого навчання — створення максимально сприятливих умов для розвитку і саморозвитку особистості учня, виявлення та активного використання його індивідуальних особливостей у навчальній діяльності.

Утвердження учня як суб'єкта навчання передбачає переорієнтацію психології викладача на розуміння того, що учень — не слухняний матеріал, з якого за допомогою цілеспрямованих педагогічних впливів можна сформувати будь-що, а це активний індивід, який може піддаватися впливам лише тоді, коли того захоче, коли їх приймає. В іншому разі він їм або чинить спротив або, в кращому разі, індеферентний до них. У цьому зв'язку принципово мають змінитися функції викладача.

Згідно з основними принципами особистісно орієнтованого навчання викладач повинен стояти на такій позиції: він спільно з учнями, враховуючи рівень їх розвитку, йде до засвоєння навчальних предметів, визначає темпи навчання, коректує програму і графік навчально-виховного процесу з метою оптимального впливу навчально-виховної діяльності на рівень розвитку учня. Своїми виховними діями він має пристосовуватись до розвитку дитини, але, аж ніяк не втручатись в його перебіг (правильно організувавши його). Викладач лише створює умови для дитячого саморозвитку і в цьому має полягати його професійний хист.

Місія педагога не в тому, щоб механічно перекладати знання із своєї голови в голову учня. Його основне завдання — розбудити інтерес до пізнання світу; розвивати природні здібності не заважаючи саморозвитку; піднести підготовлену до життя особистість у громадському суспільстві.

Сучасна потреба адаптації освіти до новітніх досягнень у науці та кардинальних змін у суспільстві особливо гостро поставила проблему навчання і виховання майбутніх вчителів, які мали б високий рівень професіоналізму, творчої активності, відповідності, гуманності.

Саме тому вважаємо доцільним застосувати особистісно орієнтований підхід в процесі підготовки майбутніх викладачів економіки в Київському національному економічному університеті.

Л. В. Воробйова, асистентка

ІНТЕГРАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ОДНА З ЕФЕКТИВНИХ ФОРМ НАВЧАННЯ

За нашою кафедрою закріплений предмет «Основи економіки», який читається на підготовчому відділенні. Викладаючи в цьому навчальному році вищеназваний предмет в київській гуманітарній гімназії «Гармонія», я познайомилась з новою формою навчання, яка, гадаю, варта уваги.

У зміст гімназичної освіти закладений принцип єдності знань, отриманих з різних предметів. У гімназії існує різнорівнева універсалізація, інтеграція та творча обробка отриманих знань учнями I—III ступенів навчання.

Кожний клас має свій девіз, який формулюється залежно від ступеня навчання. Наприклад:

9 клас: «Де ми у часі та просторі?» (Вивчення законів розвитку природи та суспільства).

10 клас: «Вибір людства на зламі століть».

11 клас: «Хто ми? Система вірування і цінностей людини».

Мета цієї форми навчання — спонукати гімназистів при розв'язанні комбінованих, комплексних та універсальних завдань продемонструвати відхід від репродуктивного оволодіння знаннями до реконструктивного та творчого рівня їх переробки (трансформації), перехід їх у власні світоглядні позиції, висвітлення та осмислення категорій, що виникають у результаті розв'язання проблеми, в культурологічному аспекті з позиції взаємообумовленості явищ, понять, законів з метою створення цілісної картини світу як результату освітньої діяльності.

Аналізується і узагальнюється просування знань учнів від конкретного до загального універсального, на різних етапах навчання, від міфологічного до наукового уявлення картини світу.